

POSTANOWIENIE

30 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 30 września 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. [...] w W.

przeciwko J.B.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej J.B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 15 czerwca 2023 r., I AGa 251/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany J.B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 15 czerwca 2023 r. w sprawie z powództwa P. [...] w W. o zapłatę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na fakt, iż powód otrzymał rekompensatę w pełnej wysokości. Ponadto pozwany powołał się na istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do pytania: „Czy ustalona przez Sąd wysokość szkody wierzyciela w postaci stanu pogorszenia możliwości zaspokojenia go z majątku spółki zaistniałego wskutek niezłożenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości przez członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, jest jedynym wyznacznikiem określenia wysokości zobowiązania odszkodowawczego członka zarządu wobec tego wierzyciela?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, gdy dostrzegalny *prima vista* i bez przeprowadzania wnikliwej analizy uzasadniony jest wniosek, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (zob. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 730/17). Przy czym,

o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanego naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalnego w sposób oczywisty dla każdego prawnika (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Przedstawione przez skarżącego argumenty nie przekonują o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Opisowo ujęte w uzasadnieniu przyczyny kasacyjnej argumenty nie przekonują, że Sąd Apelacyjny naruszył przepisy prawa w sposób uzasadniający konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołujący się do przesłanki oczywistego naruszenia prawa, powinien koncentrować się na wykazaniu kwalifikowanego charakteru tego naruszenia, a skarga pozwanego takich argumentów nie zawiera.

Skarżący ograniczył się do lakonicznych twierdzeń, zgodnie z którymi Sądy pierwszej i drugiej instancji nie wskazały podstawy ustalenia wysokości odszkodowania przyznanego powodowi.

Sądy *meriti* szczegółowo wskazały wysokość zasądzonej kwoty. W obszernym wywodzie Sąd pierwszej instancji wyjaśnił składowe należności dochodzonej pozwem. Zasądzone kwoty nie budziły wątpliwości sądu. Wnikliwie ustalono sytuację materialną spółki, której członkiem zarządu był pozwany,

bezskuteczność egzekucji, a także przeprowadzono analizę przesłanek egzoneracyjnych z art. 299 § 2 k.s.h.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno przede wszystkim być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, i z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została spełniona. Pozwany pod pozorem istotnego zagadnienia prawnego w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Uzasadniając skargę nie sformułował argumentów wskazujących, że rozstrzygnięcie podnoszonych przez niego kwestii ma znaczenie dla rozwoju prawa lub rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Skarżący – w lakonicznym uzasadnieniu powołanej przyczyny kasacyjnej – nie przedstawił wyводу prawnego zawierającego omówienie poglądów orzecznictwa, doktryny, jak również możliwych i rozbieżnych interpretacji oraz jurydycznych racji stojących za każdą z nich. Przedstawił wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji. Związanie powołanej przyczyny kasacyjnej ze stanem faktycznym rozpoznawanej sprawy

przekonuje natomiast, że rozstrzygnięcie podnoszonych przez pozwanego kwestii nie ma uniwersalnego charakteru.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(P.H.)

[a.ł]